

VIVIËN is een Franse variant van BIBIANUS

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

- 1] hangt samen met het Latijnse woord 'vivus' = 'levenslustig', 'levendig', 'in de ware zin van het woord: lévend'.
- 2] er was ook een oud Romeins adellijk geslacht 'Vibius'; in dat geval betekent 'Bibianus' = 'man uit het geslacht Vibius'.
- 3] verlatijnsing van een Gaelic (= Keltische) naam: die begon met 'Gwyn-' = 'wit'.

*

Bibianus (ook **Bibien**, **Bien**, **Vivianus** of **Viviën**) van **Saintes**, Frankrijk; 3e bisschop; † **ca 460**; **feest 28 augustus**. Hij was bisschop van de Franse stad Saintes ten tijde van de invallen der Visigothen in Gallië. Zij waren christenen, maar van de Ariaanse richting en bijzonder gebeten op hun geloofgenoten die hen ketters noemden.

De leer der Arianen gaat terug op de priester Arius uit Egypte († 336). De aanhangers ervan konden niet geloven, dat Jezus de Zoon van God genoemd kon worden. Hij was een bijzonder mens geweest, maar Zoon van God...? Zij kunnen zich niet voorstellen dat God mens kan worden. Zij zeggen: "Het goddelijke en het menselijke: die twee passen niet bij elkaar. Het is óf het één óf het ander. Een mens kan nu eenmaal niet uit God voortkomen. Mensen kunnen door God worden gemBBkt, zoals een houtsnijder beeldjes maakt. Net zomin als houten beeldjes uit een beeldhouwer worden geboren, net zomin kan een mens uit God voortkomen."

Deze leer werd reeds op het Concilie van Nicea, dat onder leiding stond van keizer Constantijn de Grote (325), officieel als ketterij bestempeld.

Maar de ruzie tussen deze dwaalleer en de ware leer heeft honderden jaren geduurd en talloze slachtoffers geëist.

Die gingen niets ontziend te werk en voerde vooral de rijkste en aanzienlijkste mensen uit de stad mee als oorlogsbuit naar hun hoofdkwartier in Toulouse. Kort daarop werden de ossen gestolen die zijn kar hadden getrokken. Maar de dief merkte dat zijn voeten als aan de grond genageld bleven staan, en werd prompt betrapt; tegelijk werd de plek waar hij zijn buit had verstopt verlicht door een onverklaarbare glans. Hij zag daarin de hand van God en uit vrees voor straf vanuit de hemel wendde hij zich tot de bisschop om zijn fout op te biechten. Deze schold hem zonde en schuld kwijt en gaf hem zelfs nog geld toe.

Dat kwam de visigotische vorst Theoderik ter ore. Deze nodigde hem uit voor een maaltijd op het paleis. Aan tafel zag hij hoe de aanwezige bisschoppen, haast allemaal Arianen, hun beker aanboden aan de keizer. Dat hoorde blijkbaar zo. Maar toen het de beurt was van Bibianus, weigerde hij eraan mee te doen met de woorden: "Majesteit, als kerkelijk leidsman kan ik de beker alleen maar toereiken aan gelovigen, en - het spijt me wel - maar daar mag ik u niet toe rekenen, tenzij u overstapt naar de ware kerk. Zolang u dat niet doet, kan ik u niet de eer geven die u van mij verwacht." In zijn eer aangetast, viel de vorst woedend naar hem uit, maar Bibianus trok zich doodkalm terug in de kerk van Sint Saturninus om zijn nachtelijke gebeden te doen.

De volgende morgen was de woede van Theoderik gekoeld. Sterker hij zei dat hij een droom had gehad waarin hem was getoond hoe heilig de bisschop van gisteravond was. Hij riep hem daarom bij zich, bood zijn verontschuldiging aan voor zijn gedrag van de avond tevoren en besloot met de woorden: "Vraag maar wat u wilt, en ik zal het u geven." Onmiddellijk antwoordde Bibianus: "In dat geval, majesteit, zou ik u willen verzoeken al mijn mensen de vrijheid terug te geven en in alle rust naar huis terug te laten gaan." Theoderik hield woord en liet ook alle geroofde bezittingen van de inwoners van Saintes teruggeven. De thuiskomst van Bibianus met zijn mensen was een triomftocht; juichend werden ze de stad ingehaald.

Bibianus smaakte het genoeg nog tijdens zijn leven de voltooiing mee te maken van de door hem gestichte Sint-Petruskathedraal. Met het oog op de inwijding nodigde hij de naburige bisschoppen uit voor de plechtigheid. Intussen echter voelde hij zijn einde naderen. Hij riep zijn geestelijken en zijn huispersoneel bij zich, gaf zijn wensen voor zijn uitvaart en begrafenis te kennen en nam van ieder afscheid met een ontroerde vredeskus. Zo viel de inwijding van de kathedraal samen met zijn begrafenis.

Aan het Place Saint-Vivien te Rouen staat een aan hem toegewijde kerk.

*

De tiende bisschop van Parijs heette **Vivien**. Hij was de opvolger van Sint Marcellus († ca 430; feest 1 november).